

BLAKE PIERCE

EN MACKENZIE WHITE KRIMI—BOG 1

FØR
HAN
DRÆBER

Blake Pierce

Før han dræber

Аннотация

Fra bestsellerforfatteren Blake Pierce kommer en ny skræmmende krimiserie. På en majsmark i Nebraska bliver en kvinde fundet myrdet, hængt op på en pæl. Offer for en afsporet morder. Det tager ikke politiet lang tid at regne ud, at en seriemorder er på spil - og at han kun lige er begyndt. Detektiv Mackenzie White, ung, hård og klogere end de aldrende chauvinistiske mænd i hendes lokale politikreds, bliver modstræbende indkaldt for at hjælpe med at opklare sagen. Uanset hvor meget de andre detektiver hader at indrømme det, så har de brug for hendes unge, hurtige hjerne, der allerede har hjulpet med at opklare forældede sager, de måtte opgive. Men selv for Mackenzie er den nye sag en gåde, der næsten er umulig at løse, noget som hverken hun eller det lokale politi nogensinde har set. FBI bliver også indkaldt, og derefter følger en intens jagt. Mackenzie, der stadig er usikker på grund af sin egen mørke fortid, sine mislykkede forhold, og den nye FBI-agents indiskutable tiltrækning, kæmper med egne dæmoner, da hendes jagt på morderen bringer hende ind i de mørkeste kroge i hendes sind. Hun dykker ned i morderens sind, bliver besat af hans fordrejede psykologi, og finder ud af, at ondskab virkelig findes. Hun kan kun håbe, at det ikke er for sent at trække sig, da hele hendes tilværelse falder sammen omkring hende. Efterhånden som flere lig dukker op, og et hektisk kapløb mod tiden starter, er der ingen anden

udvej end at finde ham, før han dræber igen. En mørk psykologisk krimi med hjertebankende spænding, **FØR HAN DRÆBER** markerer starten på en ny medrivende serie, og en elsket ny karakter, der får dig til at vende sider til langt ud på natten. Bog nr. 2 i Mackenzie White Thriller serien er også udkommet! **FORSVUNDET** af Blake Pierce er også udkommet. (en Riley Paige spændingsroman—Bog nr. 1), en bestseller med over 350 femstjernede anmeldelser på Amazon—og et gratis download!

Содержание

PROLOG	9
KAPITEL 1	14
KAPITEL 2	23
KAPITEL 3	33
KAPITEL 4	36
KAPITEL 5	43
KAPITEL 6	53
KAPITEL 7	62
Конец ознакомительного фрагмента.	68

FØR HAN DRÆBER

(en MACKENZIE WHITE krimi—Bog 1)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce er forfatter til bestseller-spændingsserien RILEY PAGE, som omfatter de psykologiske spændingsthrellere FORSVUNDET (bog #1), KIDNAPPET (bog #2) og BEGÆRET (bog#3). Blake Pierce er desuden forfatter til spændingsserien MACKENZIE WHITE.

Blake Pierce er en ivrig læser og livslang fan af spændings- og thriller-genren. Blake vil rigtig gerne høre fra dig, og du er velkommen til at besøge hjemmesiden www.blakepierceauthor.com, hvor du finder mere information og kan kontakte forfatteren.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alle rettigheder forbeholdes. Med undtagelse af tilladelse i henhold til U.S. Copyright Act af 1976, må ingen del af denne publikation gengives, distribueres eller transmitteres i nogen form eller på nogen måde, eller lagres i en database eller i et download system, uden forudgående tilladelse fra forfatteren. Denne e-bog er kun licenseret til din personlige brug. Denne e-bog må ikke videresælges eller gives væk til andre. Hvis du gerne vil dele denne bog med andre, skal du købe en ekstra kopi til hver modtager. Hvis

du læser denne bog, og ikke har købt den, eller hvis den ikke er købt til dit brug, bedes du venligst returnere den, og købe din egen kopi. Tak for at respektere forfatterens hårde arbejde. Denne bog er fiktion. Navne, personer, virksomheder, organisationer, steder, begivenheder og hændelser er enten et produkt af forfatterens fantasi eller anvendt som fiktion. Enhver lighed med faktiske personer, levende eller døde, er helt tilfældig. Billede på omslag: Copyright lassedesignen, anvendt under licens fra Shutterstock.com.

BØGER AF BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE SPÆNDINGSSERIEN

FORSVUNDET (Bind 1)

KIDNAPPET (Bind 2)

BEGÆRET (Bind 3)

MACKENZIE WHITE KRIMISERIE

FØR HAN DRÆBER (Bog #1)

FØR HAN SER (Bog #2)

INDHOLD

[PROLOG](#)

[KAPITEL 1](#)

[KAPITEL 2](#)

[KAPITEL 3](#)

[KAPITEL 4](#)

[KAPITEL 5](#)

[KAPITEL 6](#)

[KAPITEL 7](#)

[KAPITEL 8](#)

[KAPITEL 9](#)

[KAPITEL 10](#)

[KAPITEL 11](#)

[KAPITEL 12](#)

[KAPITEL 13](#)

[KAPITEL 14](#)

[KAPITEL 15](#)

[KAPITEL 16](#)

[KAPITEL 17](#)

[KAPITEL 18](#)

[KAPITEL 19](#)

[KAPITEL 20](#)

[KAPITEL 21](#)

[KAPITEL 22](#)

[KAPITEL 23](#)

[KAPITEL 24](#)

[KAPITEL 25](#)

[KAPITEL 26](#)

[KAPITEL 27](#)

[KAPITEL 28](#)

[KAPITEL 29](#)

[KAPITEL 30](#)

[KAPITEL 31](#)

KAPITEL 32

KAPITEL 33

KAPITEL 34

KAPITEL 35

KAPITEL 36

PROLOG

På alle andre dage ville det første lys fra daggryet, der faldt på toppen af majsstænglerne, se smukt ud. Hun betragtede de første lysstråler skabe en dæmpet gylden farve, mens de dansede langs majsene og, og prøvede alt hvad hun kunne for at finde skønheden i det.

Hun var nødt til at distrahere sig selv, ellers var smerten ikke til at holde ud.

Hun var bundet til en stor træpæl, der løb langs hendes ryg, og stoppede godt en halv meter over hendes hoved. Hænderne var bundet bag hende, bundet sammen bag træpælen. Hun var kun iført sort blondeundertøj, og en bh der skubbede hendes allerede fyldige bryster tættere sammen og højere op. Det var den bh, som skaffede hende flest drikkepenge på stripklubben. Bh'en fik hendes bryster til at se ud, som om de tilhørte en 21-årig i stedet for en 34 år gammel mor til to.

Pælen skrabede langs hendes ryg, og huden var allerede flået af. Men det var ikke nær så slemt, som den smerte manden med den dybe, uhyggelige stemme uddelte.

Hun blev anspændt, da hun hørte hans sagte trin gå rundt bag hende i rydningen i majsmarken. Der var også en anden lyd, svagere. Han slæbte et eller andet. Hun indså, at det var pisken, som han brugte til at slå hende med. Der var en slags modhager på den, og en vifteformet hale. Hun havde kun set et glimt af den

en gang, og det var rigeligt.

Hendes ryg brændte fra utallige piskeslag, og bare det at høre den slæbe hen over jorden, fik hende til at gå i panik. Der undslap et skrig fra hende, det var mindst skrig nummer 100 den nat, og det faldt dødt og fladt til jorden. Til at begynde med skreg hun om hjælp, og håbede at nogen hørte hende. Men som tiden gik blev det til forvrængede vræl af fortvivlelse, skrig fra en som vidste, at der ikke kom nogen for at hjælpe hende.

”Jeg overvejer at lade dig gå” sagde manden.

Hans stemme lød, som om at han enten røg eller skreg meget. Der var også en underlig slags læspen i hans tale.

”Men først må du tilstå dine forbrydelser.”

Sagde han for fjerde gang. Undrende vred hun igen sin hjerne. Hun havde ingen forbrydelser at tilstå. Hun var god over for alle, som hun kendte, en god mor, ikke så god som hun gerne ville, men hun forsøgte virkelig.

Hvad ønskede han af hende?

Hun skreg igen, og forsøgte at bøje sin ryg mod pælen. I det samme mærkede hun, at rebet gav sig en anelse rundt om hendes håndled. Hun følte også, at hendes klæbrige blod samlede sig omkring rebet.

”Tilstå dine forbrydelser,” gentog han.

”Jeg ved ikke, hvad du taler om!” stønnede hun.

”Du kommer til at huske,” sagde han.

Det sagde han også før. Og han sagde det lige før hver --

Der lød en blød, hvislende lyd, da pisken bugtede sig gennem

luften.

Hun skreg, og vred sig mod pælen, da tingesten igen ramte hende.

Nyt blod flød fra hendes nye sår, men hun opdagede det næsten ikke. Hun fokuserede i stedet på hendes håndled. I løbet af den sidste time havde blodet samlet sig, og var blevet blandet med hendes sved. Hun mærkede lidt luft mellem rebet og sine håndled. Og hun troede, at hun kunne slippe fri. Hun følte, at bevidstheden var ved at forsvinde, fjerne sig fra situationen.

Smæld!

Denne gang blev hun ramt direkte på skulderen, og hun skreg. "Vent", sagde hun. "Jeg vil gøre alt, hvad du siger! Bare du lader mig gå!"

"Tilstå dine--"

Hun kastede sig frem, så hårdt som hun kunne, og fik armene frem. Hendes skuldre skreg af smerte, men hun var fri. Rebet brændte lidt øverst på hendes hånd, men det var ingenting, i sammenligning med den smerte, der flænsede hendes ryg.

Hun rykkede frem så hårdt, at hun næsten faldt på knæ, og var tæt på at ødelægge sin flugt. Men den primitive overlevelsestrang fik kontrol over hendes muskler, og før hun blev klar over det, satte hun i løb

Hun spurtede afsted, forbløffet over at hun virkelig var fri, og forbavset over at hendes ben stadig duede efter at have været bundet så længe. Hun drømte ikke om at stoppe op og tænke over det.

Hun væltede igennem majsene, og stænglerne slog imod hende. Blade og stilke rakte ud efter hende, og rørte ved den ødelagte ryg som gamle, visne fingre. Hun gispede efter vejret, og fokuserede på at holde den ene fod foran den anden. Hun vidste, at landevejen var tæt på. Det eneste hun skulle gøre, var at blive ved med at løbe, og ignorere smerten.

Bag hende grinede manden. Hans stemme fik latteren til at lyde, som om den kom fra et monster, der var gemt sig i majsmarken i flere århundreder.

Hun klynkede og løb, de bare fødder klaskede mod jorden, og den næsten nøgne krop slog majsstænglerne væk. Hendes bryster hoppede op og ned på en latterlig måde, og det venstre slap ud af BH'en. I det øjeblik lovede hun sig selv, at hvis hun slap derfra i live, ville hun aldrig strippe igen. Hun ville finde et bedre arbejde, en bedre måde at forsørge sine børn på.

Det tændte en ny energi i hende, og hun løb hurtigere, og styrtede igennem majsene. Hun løb så stærkt, som hun overkom. Hun kunne slippe fri fra ham, hvis hun bare fortsatte med at løbe. Landevejen burde være lige rundt om hjørnet. Til højre?

Måske. Men alligevel var der ingen garanti for, at der var nogen på vejen. Klokken var ikke engang seks om morgenen, og landevejene i Nebraska var ofte tomme på den tid af døgnnet.

Foran hende så hun en åbning i majsstænglerne. Daggryets dunkle lys faldt ind over hende, og hjertet sprang et slag over, da hun fik øje på landevejen.

Hun gled igennem, og til sin forbavselse hørte hun i det samme

lyden fra en motor, der kom tættere på. Hendes håb steg.

Hun så lyset fra forlygter, der nærmede sig, og løb endnu hurtigere, nu så tæt på at hun lugtede den varme asfalt.

Hun nåede udkanten af majsmarken, netop som en rød firhjulstrækker passerede. Hun skreg, og viftede ophidset med armene.

”HJÆLP!” græd hun.

Men til hendes rædsel brølede firhjulstrækkeren forbi.

Hun vinkede grædende med armene. Måske hvis chaufføren kiggede i bakspejlet--

Smæld!

En skarp bidende smerte eksploderede langs bagsiden af hendes venstre knæ, og hun faldt om på jorden.

Hun skreg, og prøvede at komme op og stå, men hun mærkede, at en stærk hånd greb fat i hendes hår, og snart trak han hende tilbage ind i majsmarken.

Hun prøve at flytte sig, slippe fri, men denne gang magtede hun det ikke.

Der kom et endnu smæld fra pisken, inden hun til sidst taknemmelig mistede bevidstheden.

Hun vidste, at det hele sluttede om lidt. Støjen, piskeslagene, smerten, og hendes korte, smertefyldte liv.

KAPITEL 1

Da detektiv Mackenzie White gik igennem majsmarken den eftermiddag, forberedte hun sig på det værste. Lyden af majsstænglerne gik hende på nerverne, da hun bevægede sig igennem række efter række, en død lyd der rørte ved hendes jakke. Rydningen hun ledte efter, virkede som om den var flere kilometer væk.

Hun nåede frem til sidst, og med det samme ønskede hun, at hun var alle andre steder end der. Der var en død, næsten nøgen, kvinde i 30'erne bundet til en pæl, ansigtet var stivnet i et udtryk af smerte. Det var et udtryk, som Mackenzie ønskede, at hun aldrig havde set, og som hun vidste, at hun aldrig ville glemme.

Fem politimænd dryssede omkring i rydningen uden at foretage sig ikke noget særligt. De forsøgte at se optagede ud, men hun vidste, at de simpelthen forsøgte at få det til at give mening. Hun fornemmede, at ingen af dem tidligere havde set noget lignende. Det tog ikke Mackenzie mere end fem sekunder at se på den blonde kvinde bundet til træpælen, og vide at der foregik meget mere. Noget helt andet, som hun ikke havde oplevet tidligere. Det her var ikke noget, der skete i Nebraskas majsmarker.

Mackenzie nærmede sig liget, og gik langsomt i en cirkel omkring det. Hun mærkede, at de andre betjente betragtede hende. Og hun vidste, at nogle af dem mente, at hun tog sit job

alt for alvorligt. Hun gik lidt for tæt på tingene, kiggede efter forbindelser og sammenhæng, der næsten var abstrakte. Hun vidste også, at mange mænd i distriktet betragtede hende som den unge kvinde, der fik stillingen som detektiv alt for hurtigt. Hun var den ambitiøse pige, som alle troede, havde øjnene rettet på større og bedre ting end at arbejde som detektiv i lille by i Nebraska.

Mackenzie ignorerede dem. Hun fokuserede kun på liget, og viftede fluerne væk, de var overalt. De svævede i en lille uregelmæssig sort sky omkring kvindens krop, og varmen var ikke til ligets fordel. Det havde været varmt hele sommeren, og det føltes, som om al den varme der var ophobet i majsmarken, var gemt lige her.

Mackenzie gik tæt på, studerede hende, og prøvede at undertrykke følelsen af kvalme og en bølge af tristhed. Kvindens ryg var dækket af flænger. De så ensartede ud, sikkert afsat med det samme redskab. Hendes ryg var fuld af blod, det meste udtørret og klæbrigt. Bagsiden af hendes g-streng var også smurt ind i det.

Idet Mackenzie afsluttede sin runde omkring liget nærmede en lav, kraftig politimand sig. Hun kendte ham godt, men hun brød sig ikke om ham.

“Goddag, detektiv White,” sagde politichef Nelson

“Chef,” svarede hun.

“Hvor er Porter?”

Der var ikke noget nedladende i hans stemme, men hun

føjte det alligevel. Den hærdede lokale 50-et-eller-andet-årige politichef ønskede ikke, at en 25 år gammel kvinde skulle hjælpe med til at opklare sagen. Walter Porter, hendes 55 år gamle partner, var den bedste til jobbet.

“Henne ved landevejen” sagde Mackenzie. “Han taler med den bonde, der opdagede liget. Han kommer lige om lidt.”

“Okay,” sagde Nelson, helt klart mere rolig. ”Hvad får du ud af det her?”

Mackenzie var ikke helt sikker på, hvordan hun skulle svare. Hun var klar over, at han testede hende. En gang i mellem gjorde han det også med ligegyldige ting. Det var ikke noget, han gjorde med nogen af de andre betjente eller detektiver, og hun var temmelig sikker på, at det gik ud over hende, fordi hun var ung og en kvinde.

Instinktet sagde hende, at det her var mere end et teatralisk mord. Var det på grund af de utallige piskeslag på kvindens ryg? Var det, fordi kvindens krop var en model værdig?

Hendes bryster var helt klart falske, og hvis Mackenzie skulle gætte, var der også blevet arbejdet med hendes bagdel. Hun havde en del makeup på, noget af det var løbet ud og udtværet af tårer.

“Jeg tror,” sagde Mackenzie, og besvarede endelig Nelsons spørgsmål, “at det kun er en voldelig forbrydelse. Jeg tror, at retsmedicineren vil sige, at der ikke er tegn på seksuelt misbrug. De fleste mænd der kidnapper en kvinde på grund af sex, mishandler sjældent deres ofre så voldsomt, selvom de planlægger at dræbe dem senere. Jeg synes også, at stilen på det

undertøj hun har på, antyder at hun af karakter var sensuel. Helt ærligt, hvis jeg skulle dømme ud fra hendes makeup og de store bryster, så vil jeg begynde at ringe til stripklubber i Omaha, for at høre om de manglede en danser i går aftes. "

"Det er allerede gjort," svarede Nelson selvtilfreds. "Den afdøde er Hailey Lizbrook, 34 år gammel, mor til to drenge og danser på mellemniveau på The Runway i Omaha."

Han opremsede disse fakta, som om han læste op fra en instruktionsbog. Mackenzie regnede med, at han havde haft sin stilling længe nok, til et mordoffer ikke længere var et menneske, men bare et puslespil der skulle løses.

Men Mackenzie, der kun var få år inde i sin karriere, var ikke så hærdet og hjerteløs. Hun studerede kvinden for at finde ud af, hvad der var sket, men så hende også som en kvinde der efterlod sig to drenge, der skulle leve resten af deres liv uden deres mor. Mackenzie regnede med, at hvis en mor til to var stripper, så var der pengeproblemer i hendes liv, og at hun var villig til at gøre stort set alt for at forsørge sine børn. Men nu var hun her, bundet til en pæl og delvist mishandlet af en ansigtsløs mand, der -

Majsstængerne bag hende raslede, og fik hende til at stoppe. Hun vendte sig om, og så Walter Porter komme igennem majsene. Han så irriteret ud, da han gik ind i rydningen og tørrede jord og majssilke af sin frakke.

Han kiggede sig omkring et øjeblik, inden hans øjne standsede ved Hailey Lizbrooks lig på pælen. Et overrasket grin viste sig på hans ansigt, og hans grå overskæg vippede til højre i en skæv

vinkel. Så så han på Mackenzie og Nelson, og skyndte sig der over.

”Porter,” sagde politichef Nelson. ”White er allerede i gang med at opklare sagen. Hun er ret dygtig.”

”Det kan hun være,” sagde Porter afvisende.

Det var altid sådan. Nelson gav hende ikke et ægte kompliment. Han drillede i stedet Porter, som hang på den smukke unge pige, der var kommet ud af ingenting, og fik stillingen som detektiv, den smukke unge pige som få mænd over 30 år i distriktet tog alvorligt. Og ved Gud, Porter hadede det.

Selvom hun nød at se Porter vride under drilleriet, var det ikke det værd at føle sig utilstrækkelig og undervurderet. Gang på gang opklarede hun sager, som mændene ikke formåede, og hun vidste, at det virkede truende på dem. Hun var kun 25, alt for ung til at begynde at føle sig udbrændt i en karriere, som hun engang elskede. Men nu hvor hun hængte på Porter og på hele denne politistyrke, så var hun begyndt at hade det.

Porter gjorde sig anstrengelser for at placere sig mellem Nelson og Mackenzie, og på den måde vise at nu var det hans show. Mackenzie mærkede, at hun begyndte at koge over, men prøvede at kvæle det. Hun havde kvalt det i de seneste tre måneder, lige fra den dag hun begyndte at arbejde sammen med ham. Fra den første dag forsøgte Porter ikke at skjule, at han ikke brød sig om hende. Når alt kom til alt så erstattede hun Porters tidligere partner gennem 28 år, som, efter Porters opfattelse, var fritaget fra tjeneste for at give plads til en ung kvinde.

Mackenzie ignorerede hans åbenlyse manglende respekt. Hun nægtede at lade det påvirke sin arbejdsetik. Uden at sige et ord gik hun tilbage til liget. Hun betragtede det grundigt. Det var smertefuldt at kigge på, men hvad det angik mente hun alligevel ikke, at der var nogen død krop, som var i stand til at påvirke hende mere, end den første hun nogensinde så. Hun var næsten ved at nå det punkt, hvor hun ikke længere så sin fars krop, da hun trådte ind på mordscenen. Men ikke helt. Hun var syv år gammel, da hun gik ind i soveværelset, og så ham ligge halvt udstrakt på sengen i en sø af blod. Og hun var aldrig holdt op med at se det syn.

Mackenzie ledte efter spor, der viste, at dette mord ikke handlede om sex. Hun så ingen tegn på blå mærker eller rifter, hverken på bryster eller bagdel, ingen udvendige blødninger omkring skeden. Derefter så hun på kvindens hænder og fødder, og spekulerede på, om der måske var et religiøst motiv. Tegn på huller i håndflader, ankler og fødder var måske en reference til korsfæstelsen. Men det var der heller ikke tegn på.

Ud fra den hurtige rapport hun og Porter fik, vidste hun, at ofrets tøj ikke var blevet fundet. Mackenzie mente, at det sandsynligvis betød, at morderen gemte det, eller havde skaffet sig af med det. For hende indikerede det, at han enten var forsigtig, eller borderline tvangspræget. Tilføj til det at hans motiv i går aftes næsten helt sikkert ikke var af seksuel karakter, så gav det en morder, der muligvis både var listig og beregnende.

Mackenzie bakkede hen til udkanten af lysningen, og tog

et overblik over hele gerningsstedet. Porter skævede til hende, ignorerede hende derefter totalt, og fortsatte med at tale med Nelson. Hun bemærkede, at de andre politimænd så på hende. Nogle af dem betragtede i det mindste hendes arbejde. Hun var gledet ind rollen som detektiv med et ry for at være usædvanligt skarp, og meget anerkendt af flertallet af instruktører på politiakademiet. Og fra tid til anden stillede yngre politifolk, både mænd og kvinder, hende ægte spørgsmål, eller bad om hendes mening.

På den anden side vidste hun også, at et par af de mænd, som delte rydningen med hende, kiggede sjofelt efter hende. Hun var ikke sikker på, hvad der var værst, Mændene der tjekkede hendes røv, når hun gik forbi, eller dem der grinede bag hendes ryg, af den lille pige der forsøgte at spille rollen som den slemme detektiv.

Da hun undersøgte gerningsstedet, blev hun endnu en gang overfaldet af en nagende mistanke om, at der var noget helt galt. Det føltes, som om hun åbnede en bog, og læste første side af en historie, som hun vidste, indeholdt nogle meget sværere sider længere inde i historien.

Det er kun begyndelsen, tænkte hun.

Hun kiggede på jorden omkring pælen, og opdagede et par slæbende mærker fra støvler, men ikke noget, der var brugbart til aftryk. Der var også en række figurer på jorden, de lignede næsten slanger.

Hun satte sig på hug for at komme tættere på, og så at flere af

figurerne bugtede sig side om side, snoede sig rundt om træpælen på en buet måde, som om de cirkulerede rundt om pælen flere gange. Så kiggede hun på kvindens ryg, og så at flængerne i huden, lignede nogenlunde den samme form som figurerne på jorden.

“Porter,” sagde hun.

”Hvad er det?” Spurgte han, helt klart irriteret over at blive afbrudt.

”Jeg tror, at jeg har et våbenaftryk her.”

Porter tøvede et øjeblik, men gik derefter hen til Mackenzie, der bukkede sig ned over jorden. Da han kæmpede sig ned ved siden af hende, stønnede han lidt, og hun hørte hans bælte knirke. Han bar på omkring 25 kilos overvægtig, og det viste sig mere og mere, efterhånden som han nærmede sig de 55.

“En pisk af en eller anden slags?” spurgte han.

“Det ser sådan ud.”

Hun undersøgte jorden, fulgte mærkerne helt op til pælen - og i det samme opdagede hun noget andet. Det var noget småt, så lille at hun næsten ikke så det.

Hun gik hen til pælen, og var forsigtig med ikke at røre ved liget, inden retsmedicinerne hentede det. Hun bukkede sig igen ned, og følte i det samme den fulde vægt af eftermiddagens hede presse sig ned over på hende. Uforfærdet strakte hun halsen, og fik hovedet tættere på pælen, så tæt at panden næsten rørte ved den.

“Hvad fanden har du gang i?” Spurgte Nelson.

“Der er et eller andet udskåret her,” sagde hun. ”Det ligner tal”

Porter kom hen for at undersøge det, men gjorde alt for at undgå at bøje sig ned en gang til. White, den træpæl kan sagtens være tyve år gammel, ”sagde han. ”Inskriptionen ser lige så gammel ud”

“Måske,” sagde Mackenzie. Men det troede hun ikke på.

Allerede uinteresseret i opdagelsen gik Porter tilbage til for tale med Nelson, og sammenligne noterne med de oplysninger han fik fra landmanden, der opdagede liget.

Mackenzie fandt telefonen frem, og tog et billede af tallene. Hun forstørrede billedet, og tallene blev en smule tydeligere. At se dem så detaljeret en gang til, fik hende til at føle, at det hele kun var begyndelsen på noget meget større.

N511/J202

Tallene sagde hende ikke noget. Måske havde Porter ret, måske betød de absolut intet. Måske var de indridset af en skovarbejder, da pælen blev lavet. Måske var det nogle børn som kede sig, der indridsede dem på et eller andet tidspunkt.

Men det føltes ikke rigtigt.

Intet af det her føltes rigtigt.

Og hun vidste i sit hjerte, at det kun var begyndelsen.

KAPITEL 2

Da de kørte op foran politistationen følte Mackenzie en knude i maven, da hun kiggede ud af bilruden, og så nyhedsbiler linet op, og journalister der masede på for at få den bedste plads til at angribe hende og Porter. Da Porter parkerede, så hun flere nyhedsværter komme nærmere, løbende hen over plænen, og bag dem overlæssede kameramænd der forsøgte at holde tempoet.

Mackenzie bemærkede, at Nelson allerede stod ved fordøren ilde til mode og ophidset, og forsøgte at pacificere dem. Selv fra hendes plads, så hun se sveden glinse på hans pande.

Da de steg ud, sjokkede Porter op på siden af hende, for at sikre at hun ikke var den første detektiv som medierne så. Da han passerede hende, sagde han, "Nu må du ikke fortælle vampyrerne alt."

Hun følte en bølge af fornærmelse over den nedladende kommentar.

"Det ved jeg godt, Porter."

Trængslen af journalister og kameraer nåede dem. Der var mindst et dusin mikrofoner der stak ud fra mængden og ind i deres ansigter, da de kæmpede for at komme forbi. Spørgsmålene faldt over dem som summende insekter.

"Er ofrets børn blevet underrettet?"

"Hvad var bondens reaktion, da han fandt liget?"

"Er der tegn på seksuelt misbrug?"

"Er det klogt, at en kvinde arbejder på sådan en sag?"

Det sidste stak en smule i Mackenzie. Selvfølgelig vidste hun godt, at de forsøgte at få en reaktion, i håb om et saftigt 22 sekunders spot i eftermiddagens nyhedsudsendelse. Klokken var kun lige 16. Hvis de handlede hurtigt, fik de måske et scoop til nyhederne klokken 18.

Idet hun arbejdede sig gennem døren og ind i bygningen, rungede det sidste spørgsmål som torden i hovedet.

Er det klogt, at en kvinde arbejder på sådan en sag?

Hun huskede på hvor følelsesløst, Nelson opremsede oplysningerne om Hailey Lizbrook.

Selvfølgelig er det klogt, tænkte Mackenzie. I virkeligheden er det ret afgørende.

Endelig trådte de ind på stationen, og dørene blev smækket bag dem. Mackenzie pustede ud af lettelse over at være inde i stilheden

"Forbandede igler," sagde Porter.

Han droppede sin storsnudede gangart, nu da han ikke længere var foran kameraerne. Han gik langsomt forbi receptionistens skranke, og hen mod gangen der førte ned til de mødelokaler og kontorer, som udgjorde deres station. Han så træt ud, klar til at tage hjem, klar til at afslutte sagen allerede nu.

Mackenzie gik først ind mødelokalet. Der sad adskillige betjente ved et stort bord, nogle i uniform og nogle i civilt tøj. I betragtning af deres tilstedeværelse og pressens pludselige

tilsynekomst gættede Mackenzie på, at historien var lækket i alle mulige retninger, i de to en halv time der var gået, siden hun forlod kontoret for at køre ud til majsmarken, og til hun kom tilbage. Det var mere end et tilfældigt uhyggelig mord, nu var det blevet en forestilling.

Mackenzie tog en kop kaffe, og fandt en plads ved bordet. En eller anden havde allerede lagt mapper rundt om bordet, med de få oplysninger som indtil nu var indsamlet om sagen. Mens hun kiggede det igennem, begyndte flere mennesker at fylde lokalet op. Porter indfandt sig endelig, og tog plads i den modsatte ende af lokalet.

Mackenzie brugte et øjeblik på at tjekke sin telefon, og fandt ud af, at der var otte ubesvarede opkald, fem talebeskeder, og en halv snes e-mail. Det var en kraftig påmindelse om, at hun allerede arbejde med andre sager, inden de i morges blev sendt ud til majsmarken. Den triste ironi var, at mens de ældre kollegaer tilbragte en masse tid på at nedgøre hende og smide subtile fornærmelser efter hende, erkendte de samtidig hendes talent. Som et resultat af det, bar hun en at de største arbejdsbyrder i afdelingen. Til dato havde hun dog aldrig været bagud, og hun kunne fremvise en førsteklasses liste over lukkede sager.

Hun overvejede at besvare nogle e-mail, mens hun ventede, men politichef Nelson kom ind, før hun fik chancen. Han lukkede hurtigt døren til mødelokalet bag sig.

"Jeg ved ikke, hvordan medierne fandt ud af det her så hurtigt," knurrede han, "men hvis jeg finder ud af, at nogen i

dette lokale er ansvarlig, så bryder helvede løs."

Der blev stille. Et par betjente og andre medarbejdere begyndte at kigge nervøst på indholdet i mapperne foran dem. Selvom Mackenzie ikke gav meget for Nelson, så var der ingen tvivl om, at mandens tilstedeværelse og stemme kunne styre et lokale uden den helt store anstrengelse.

"Her er hvor vi står," sagde Nelson. "Offeret er Hailey Lizbrook, en stripper fra Omaha. 34 år gammel, mor til to drenge på 9 og 15. Ud fra hvad vi har fundet frem til, så blev hun bortført, inden hun kom på arbejde, for arbejdsgiveren siger, at hun aldrig dukkede op aftenen før. Optagelser fra sikkerhedskameraer på hendes arbejdsplads the Runway viser intet. Så vi arbejder ud fra den teori, at hun blev bortført et sted mellem sin lejlighed og the Runway. Det er et areal på 12 kilometer, et område som vi lige nu har et par kollegaer til at gennemgå sammen med Omaha Politiet."

Han kiggede derefter på Porter, som om han var en værdsat elev, og sagde:

"Porter, hvorfor beskriver du ikke gerningsstedet?"

Selvfølgelig ville han vælge Porter.

Porter rejste sig op, og kiggede rundt i lokalet, som for at sikre at alle var meget opmærksomme.

"Ofret var bundet til en træpæl, med hænderne bundet bag hende. Gerningsstedet findes i en majsmark, en lysning der ligger lidt mindre end halvanden kilometer fra landevejen. Hendes ryg er dækket af noget, der ligner mærker efter piskeslag med en eller

anden slags pisk. Vi opdagede aftryk på jorden med den samme form og størrelse som mærkerne. Selvom vi ikke kan sige det med 100% sikkerhed, før vi får retsmedicinerens rapport, så vi er ret sikre på, at det ikke er et seksuelt angreb, selv om ofret kun var iklædt undertøj, og vi ikke kan finde hendes tøj nogen steder. "

"Tak, Porter," sagde Nelson. "Når nu vi taler om retsmedicineren, så talte jeg med ham i telefonen for 20 minutter siden. Han siger, at selvom han ikke kan vide med sikkerhed, før en obduktion er gennemført, så er dødsårsagen sandsynligvis blodtab, eller en form for traume, formentligt i hovedet eller hjertet. "

Hans øjne vandrede videre til Mackenzie, og der var meget lidt interesse i dem, da han spurgte: "Noget at tilføje, White?"

"Tal," sagde hun.

Nelson rullede med øjnene foran alle. Det var et tydeligt tegn på manglende respekt, men hun overså det, fast besluttet på at få det ud til alle de tilstedeværende inden hun blev stoppet.

"Jeg opdagede noget skåret i bunden af pælen, det ligner to tal, adskilt af en skråstreg."

"Hvilke tal?" spurgte en af de yngre betjente ved bordet.

"Tal og bogstaver faktisk," sagde Mackenzie. "N 511 og J 202. Jeg har et foto på min telefon."

"Der kommer flere billeder om lidt, lige så snart Nancy får dem printet ud," sagde Nelson. Han talte hurtigt og kraftfuldt for at lade dem vide, at spørgsmålet om tallene nu var lukket.

Mackenzie lyttede til Nelson, da han plaprede videre om de opgaver, der skulle udføres for at dække det 12 kilometer store område mellem Hailey Lizbrooks hjem og the Runway. Men hun hørte faktisk kun halvt efter. Hjernen blev ved med at vende tilbage, til den måde kvindens krop var ophængt på. Noget ved fremvisningen af kroppen havde virket bekendt næsten omgående, og det blev ved med at dukke op, da hun sad i mødelokalet.

Hun gik igennem de korte noter i mappen, og ledte efter små detaljer, der udløste et eller andet i hukommelsen. Hun bladrede i de fire sider med oplysninger, i håb om at opdage noget. Hun vidste allerede alt, hvad der stod i mappen, men hun skannede alligevel detaljerne.

34-årig kvinde formodes dræbt den foregående aften. Flænger, rifter, forskellige hudafskrabninger på hendes ryg, bundet til en gammel træpæl. Dødsårsag antages at være blodtab eller mulige traumer i hjertet. Metoden der er anvendt til at binde, tyder på mulige religiøse overtoner, mens kvindens kropstype antyder seksuelle motiver.

Da hun læste det igennem, klikkede et eller andet. Hun lukkede ned og tillod sit sind at vandre frit uden indblanding fra omgivelserne.

Da hun forbandt prikkerne, begyndte der at dukke en forbindelse op, som hun håbede var forkert. Nelson var ved at være færdig.

"... og da det er for sent, til at vejspærringer er effektive, så

er vi nødt til at stole mest på vidneudsagn, helt ned til den mest minutiøse og tilsyneladende ligegyldige detalje. Er der nogen, der har noget andet at tilføje?"

"En ting, sir," sagde Mackenzie.

Hun så at Nelson tilbageholdt et suk. Fra anden ende af bordet hørte hun Porter afgive en form for stille klukkende støj. Hun ignorerede det hele, og ventede for at se, hvordan Nelson ville henvende sig til hende.

"Ja, White?" spurgte han.

"Jeg kan huske en sag i 1987, der var magen til denne her. Jeg er temmelig sikker på, at det var lige uden for Roseland. Metoden med ophængning var den samme, kvindetypen var den samme. Jeg er også temmelig sikker på at måden at slå på, var den samme.

"1987?" Nelson spurgte. "White, var du overhovedet født på det tidspunkt?"

Det blev mødt med sagte latter fra mere end halvdelen af lokalet. Mackenzie lod det glide af. Det måtte hun finde tid til at være flov over senere.

"Det var jeg ikke," sagde hun, ikke bange for at være uenig med ham. "Men jeg har læst rapporten."

"Du glemmer sir," sagde Porter. "at Mackenzie tilbringer sin fritid med at læse om uopklarede sager. Pigen er et omvandrende leksikon i den slags."

Mackenzie bemærkede omgående, at Porter nævnte hende ved fornavn, og kaldt hende en pige i stedet for en kvinde. Det sørgelige var, at hun ikke troede, han var selv opmærksom på

manglen på respekt.

Nelson gned sig på hovedet, og udstødte endelig det tordenlignende suk, der byggede sig op. "1987? Er du sikker på det?"

"Næsten helt sikker."

"Roseland?"

"Eller den nærmeste omegn," sagde hun.

"Okay," sagde Nelson, og kiggede ned mod fjerneste ende af lokalet, hvor en midaldrende kvinde sad, og lyttede opmærksomt. Der stod en bærbar foran hende, som hun stille og roligt skrev på under hele mødet. "Nancy, kan du køre en søgning i databasen efter det?"

"Ja sir," sagde hun. Hun begyndte med det samme at skrive noget i stationens interne server.

Nelson kastede Mackenzie et misbilligende blik, der bedst kunne oversættes til: Du må hellere have ret. Hvis ikke, så har du spildt 20 sekunder af min kostbare tid.

"Okay, herrer og damer," sagde Nelson. "Vi kommer til at gøre det sådan her. I samme øjeblik dette møde slutter, så vil jeg have Smith og Berryhill på vej til Omaha for at hjælpe det lokale politi derude. Hvis det bliver nødvendigt, vil vi derefter rotere i par. Porter og White, jeg vil have jer to til at tale med den afdødes børn og hendes arbejdsgiver. Vi arbejder også på at få adressen til hendes søster."

"Undskyld mig, sir," sagde Nancy, og kiggede op fra sin computer.

"Ja, Nancy?"

"Det ser ud til at detektiv White har ret. Oktober 1987 blev en prostitueret fundet død, bundet til en træpæl lige uden for Roseland bygrænse. Sagsakterne som jeg kigger på, siger at hun kun var iført sit undertøj, og var pisket hårdt. Ingen tegn på seksuelle overgreb, og ikke noget motiv."

Lokalet blev igen stille, da mange tilintetgørende spørgsmål forblev uudtalte. Til sidst var det Porter, der sagde noget, og selvom Mackenzie mærkede, at han prøvede at afvise sagen, hørte hun en antydning af bekymring i hans stemme.

"Det er næsten 30 år siden," sagde han. "Jeg vil kalde det en spinkel forbindelse."

"Men det er ikke desto mindre en forbindelse," sagde Mackenzie.

Nelson hamrede heftigt hånden ned i skrivebordet, hans øjne brændte sig ind i Mackenzie. "Hvis der er en forbindelse her, så ved du godt, hvad det betyder, ikke også?"

"Det betyder, at vi måske har en seriemorder," sagde hun. "Og alene tanken om at vi måske har en seriemorder, gør at vi er nødt til at overveje at tilkalde FBI."

"Åh for helvede," sagde Nelson. "Du er for hurtig her. Du springer en masse over."

"Med al respekt," sagde Mackenzie, "det er værd at følge op på."

"Og nu hvor din hurtige hjerne har gjort os opmærksom på sagen, så er vi nødt til det," sagde Nelson. "Jeg foretager nogle

opkald, som du følger op på. Nå, lad os rubbe os med de ting, som er relevante og rettidige. Det er alt for nu folkens. Se at komme i gang med arbejdet. ”

Den lille gruppe omkring konferencebordet begyndte at sprede sig, og tog deres mapper med dem. Idet Mackenzie gik ud af lokalet, sendte Nancy hende et lille bekræftende smil. Det var den største påskyndelse Mackenzie havde fået på arbejdet i mere end to uger. Nancy var receptionist, og nogen gange var det hende, der undersøgte faktuelle ting. Så vidt Mackenzie vidste, var hun et af de få ældre medlemmer i politistyrken, der ingen reelle problemer havde med hende.

"Porter og White, stop lige," sagde Nelson.

Hun så, at Nelson nu udviste nogle af de samme bekymringer, hun bemærkede hos Porter, da han talte for et øjeblik siden. Han så næsten sløj ud.

"Godt husket med sagen i 1987," sagde Nelson til Mackenzie. Det så ud, som om det gjorde fysisk ondt ham at give hende et kompliment. "Det er et skud i tågen. Men det får mig til at spekulere på..."

"Spekulere på hvad?" spurgte Porter.

Mackenzie, der aldrig var bange for at sige tingene ligeud, svarede for Nelson.

"Hvorfor han er aktiv igen," sagde hun.

Så hun tilføjede:

"Og hvornår vil han dræbe igen."

KAPITEL 3

Han sad i sin bil, og nød stilheden. Gadelygterne kastede et spøgelsesagtig skær på gaden. Der var ikke mange biler ude på det sene tidspunkt, og der virkede overnaturligt roligt. Han vidste, at hvis nogen var ude i denne del af byen på sådan et tidspunkt, så var de sandsynligvis optaget, eller i gang med deres forretninger i al hemmelighed. Det gjorde det lettere for ham at fokusere på det aktuelle arbejde – den Gode Gerning.

Fortovene var mørklagte bortset fra periodiske neonlys fra snuskede etablissementer. Den brutale figur af en veludrustet kvinde glødede i vinduet i den bygning, som han betragtede. Den blinkede som et fyrtårn på et stormfuldt hav. Men der var ingen tilflugtssteder på disse kanter, i hvert fald ingen respektable steder.

Som han sad der i sin bil, så langt væk fra gadelygterne som han kunne komme, tænkte han på sin samling der hjemme. Han studerede den nøje, inden han gik ud i aften. Det var relikter fra hans arbejde, lagt frem på hans lille skrivebord. En pung, en ørering, en guldhalskæde, en lok blondt hår placeret i en lille Tupperware beholder. Det var påmindelser. Påmindelser om, at han er udvalgt til dette arbejde. Og om at han har mere arbejde, der skal fuldføres.

En mand kom ud af bygningen på den modsatte side af gaden, og afbrød hans tanker. Han sad tålmodigt, og betragtede det hele.

Han havde lært en hel del om tålmodighed gennem årene. Derfor gjorde det ham nervøs, at han nu var nødt til at arbejde hurtigt. Hvad nu hvis han ikke var præcis?

Han havde kun få valgmuligheder. Hailey Lizbrooks mord var allerede over alt i nyhederne. Man ledte efter ham, som om det var ham, der gjorde noget forkert. De forstod det simpelthen ikke. Det var en gave, han gav den kvinde.

En nådeshandling.

Før i tiden lod han lang tid gå mellem sine hellige handlinger. Men nu var det blevet presserende for ham. Der var så meget arbejde. Der var altid kvinder derude, på gadehjørner, i personlige annoncer, på tv.

Til sidst ville de forstå. De ville forstå, og de ville takke ham. De ville spørge ham, hvordan de blev rene, og han ville åbne deres øjne.

Et øjeblik senere blev neon billedet af kvinden sort i vinduet. Gløden bag vinduet døde ud. Stedet var mørklagt, lysene blev slukkede, når de lukkede for natten.

Han vidste, at det betød, at kvinderne når som helst kom ud af bagindgangen på vej hen til deres biler, for derefter at køre hjem.

Han skiftede gear, og kørte langsomt rundt om karreen. Der virkede som om, gadelygterne forfulgte ham, men han vidste, at der ikke var nogen nysgerrige øjne, der kiggede på ham. I det kvarter var der ingen, der var tog sig af, hvad der skete.

På bagsiden af bygningen var de fleste af bilerne pæne. Der var gode penge i at vise sin krop frem. Han parkerede i den

fjerneste ende af parkeringspladsen, og ventede.

Efter lang tid blev personaledøren endelig åbnet. To kvinder kom ud, ledsaget af en mand der så ud, som om han arbejdede med sikkerheden på stedet. Han stirrede på sikkerhedsvagten, og spekulerede over, om han blev et problem. Han gemte en pistol under sædet, som han ville bruge, hvis han absolut var nødt til, men han ville helst undgå det. Han havde endnu ikke haft brug for den. Han afskyede pistoler. Der var noget urent ved dem, nærmest noget dovent.

Endelig gik de hver til sit, satte sig ind i deres biler, og kørte af sted.

Han så, at andre dukkede op, og så satte han sig pludselig helt oprejst. Ham mærkede, at hans hjerte bankede. Det var hende. Det var den udvalgte.

Hun var lav, med uægte blondt hår der krøllede lige over skuldrene. Han så hende sætte sig ind i hendes bil. Han kørte ikke frem, før baglygterne var forsvundet rundt om hjørnet.

Han kørte rundt om den anden side af bygningen for ikke at gøre opmærksom på sig selv. Han fulgte efter hende, hjertet begyndt at banke hurtigere. Instinktivt følte han under sit sæde, og mærkede rebet. Det dæmpede hans nerver.

Det beroligede ham at vide at efter forfølgelsen fulgte ofringen.

Og følge, det ville den.

KAPITEL 4

Mackenzie sad på passagersædet, forskellige dokumenter lå bredt ud i hendes skød. Porter sad bag rattet, og fingrene bankede rytmen til en Rolling Stones sang. Han sørgede for, at radioen var indstillet på den samme klassiske rock station, som han altid lyttede til, når han kørte. Mackenzie kiggede op, irriteret over at koncentrationen blev brudt. Hun iagttog bilens forlygter skære ind på motorvejen med 130 km i timen, og vendte sig mod ham.

"Kan du ikke være sød og skrue ned?" vrissede hun.

Normalt generede det hende ikke noget imod det, men hun prøvede at glide ind i den rette sindstilstand for at forstå morderens måde at arbejde på.

Med et suk og en hovedrysten skruede Porter ned for radioen. Han skævede afvisende til hende.

"Hvad håber du i dette hele taget at finde?" spurgte han.

"Jeg ikke forsøger at finde noget," sagde Mackenzie. "Jeg forsøger at sætte brikkerne sammen for bedre at forstå morderens personlighedstype. Hvis vi kan tænke som ham, har vi en langt større chance for at fange ham."

"Eller," sagde Porter, "du kan bare vente, indtil vi kommer til Omaha, og taler med ofrets børn og søster, som Nelson gav os besked på."

Selv uden at se på ham mærkede Mackenzie, at han var ved at brænde inde med en smart bemærkning. Hun var nødt til at

give ham lidt kredit, tænkte hun. Når det kun var de to på farten eller på et gerningssted, begrænsede Porter sine vittigheder og nedværdigende adfærd til et minimum.

Hun ignorerede Porter, og kiggede på rapporterne. Hun var ved at sammenligne rapporter fra sagen i 1987 med mordet på Hailey Lizbrook. Jo mere hun læste det igennem, jo mere var hun overbevist om, at de var begået af den samme mand. Men det blev ved med at frustrere hende, at der ikke var noget tydeligt motiv.

Hun kiggede frem og tilbage igennem dokumenterne, bladrede siderne igennem og ledte efter information. Hun begyndte at mumle for sig selv, stille spørgsmål og opremse fakta højt. Det var en vane der gik tilbage til high school, en særhed som hun aldrig helt var vokset fra.

"Ingen tegn på seksuelt misbrug i nogle af sagerne," sagde hun sagte. "Ingen indlysende forbindelser mellem ofrene ud over deres erhverv. Mulighed for religiøs motivation. Hvorfor ikke gå efter en rigtig korsfæstelse i stedet for bare en simpel pæl, hvis det er et religiøst tema? Tallene er til stede i begge tilfælde, men de viser ikke nogen klar betydning for drabene."

"Nu må du ikke opfatte det forkert," sagde Porter, "men jeg vil virkelig hellere lytte til Stones."

Mackenzie holdt op med at tale med sig selv, og bemærkede, at lyset for nye meddelelser blinkede på hendes telefon. Efter hun og Porter var kørt, sendte hun en e-mail til Nancy, og bad hende om at foretage et par hurtige søgninger på ordene pæl, stripper,

prostitueret, servitrice, majs, piskeslag og tallene N511/J202 i mordsager over de sidste tredive år. Da Mackenzie tjekkede sin telefon, så hun, at Nancy som sædvanlig handlede hurtigt.

I den mail som Nancy sendte retur, stod der: Ikke meget, er jeg bange for. Jeg har vedhæftet en opsummering af de få tilfælde, som jeg fandt. Held og lykke!

Der var kun fem vedhæftede filer, og Mackenzie var i stand til at se dem igennem temmelig hurtigt. Tre af dem var helt tydeligt uinteressante i forbindelse med Lizbrook mordet og med sagen fra 1987. Men de sidste to var interessante nok til i det mindste blive taget i betragtning.

En af dem var en sag fra 1999, hvor en kvinde var fundet død bag en forladt stald i et landdistrikt omkring 150 kilometer uden for Omaha. Hun var bundet til en træpæl, og man mente, at liget havde hængt der i mindst seks dage, før det blev opdaget. Hendes krop var blevet stiv, og et par af skovens dyr, formentlig nogle lossere, var begyndt at spise af hendes ben. Kvindens straffeattest var lang, herunder to anholdelser for at sælge sex. Igen var der ingen klare tegn på seksuelt misbrug, og selv om der var piskeslag på ryggen, så var de slet ikke lige så omfattende, som dem Hailey Lizbrooks ryg blev udsat for. Opsummeringen af mordet nævnte dog ikke noget om, at der var fundet tal på pælen.

Den anden måske-relaterede sag handlede om en 19 år gammel pige, der blev meldt kidnappet, da hun i 2009 ikke vendte hjem på juleferie fra sit første år på Nebraska Universitet. Tre måneder senere blev hendes lig fundet på en bar mark, delvist

begravet, og der var piskeslag på ryggen. Billeder, der senere blev lækket til pressen, viste den unge pige nøgen, og midt i en slags skummel sexfest i et broderskabshus. Billederne var taget, en uge før hun blev meldt savnet.

Den sidste sag var lige at stramme den, men Mackenzie troede på, at begge potentielt kunne være knyttet til mordet i 1987 og Hailey Lizbrook

"Hvad fik du der?" spurgte Porter.

"Nancy sendte mig en opsummering på nogle andre sager, der måske kan sammenkædes."

"Noget brugbart?"

Hun tøvede, men fortalte ham så om de to potentielle sammenfald. Da hun var færdig, nikkede Porter med hovedet, mens han stirrede ud i mørket. De passerede et skilt, der oplyste dem om, at der var 35 kilometer til Omaha.

"Jeg tror, at du nogle gange prøver for hårdt," sagde Porter. "Du slider din røv i laser, og en masse mennesker har lagt mærke til det. Men for at være ærlig. Uanset hvor hårdt du forsøger, så er det ikke alle sager, der kan kobles sammen, og udvikle sig til en kæmpe sag for dig. "

"Så gør mig lige en tjeneste, og fortæl mig." sagde Mackenzie. "Hvad siger din mavefornemmelse dig om sagen lige i dette øjeblik? Hvad har vi at gøre med her?"

"Det er bare en almindelig pervers med mor-problemer," sagde Porter afvisende. "Hvis vi taler med nok mennesker, finder vi ham. Analyse er spild af tid. Du kan ikke finde mennesker

ved at trænge ind i deres hoved. Du finder dem ved at stille spørgsmål. Fodarbejde. Dør til dør. Vidne efter vidne."

Da de faldt hen i stilhed, begyndte Mackenzie at bekymre sig over, hvor forenklet hans opfattelse af verden var, hvor sort og hvid det hele blev opfattet. Der var ikke plads til nuancer, til noget der faldt uden for hans forudbestemte overbevisninger. Hun mente, at den psykopat der var ansvarlig for det her, var alt for avanceret.

"Hvad er din mening om vores morder?" spurgte han endelig.

Hun hørte bitterheden i hans stemme, som om han virkelig ikke ønskede at spørge hende, men stilheden vandt over ham.

"Jeg tror, at han hader kvinder, for hvad de repræsenterer," sagde hun sagte, mens hun tænkte det igennem, samtidig med at hun talte. "Måske er han en 50 år gammel jomfru, der mener, at sex er ækelt, men samtidig har han også behov for sex. At dræbe kvinder får ham til at føle, at han vinder over sine instinkter, instinkter han opfatter som ulækre og umenneskelige. Hvis han kan fjerne kilden til de seksuelle drifter, føler han, at han har kontrol. Flængerne på ryggen angiver, at han næsten straffer dem, sandsynligvis for deres provokerende karakter. Så er der det, at der ikke er tegn på seksuelt misbrug. Det får mig til at spekulere på, om det er en slags forsøg på renselse i morderen øjne."

Porter rystede på hovedet næsten ligesom en skuffet forælder.

"Det er det, jeg taler om," sagde han. "Spild af tid. Du får viklet dig så langt ind i sagen, at du ikke længere ved, hvad du selv du tror, og intet af det hjælper os. Du kan ikke se skoven

for bare træer."

Den akavede stilhed faldt over dem igen. Tilsyneladende var de færdige med at tale sammen, Porter tændte for radioen.

Det varede dog kun et par minutter. Da de nærmede sig Omaha, skruede Porter igen ned for radioen, denne gang uden at blive bedt om det. Porter talte, og han lød nervøs, men Mackenzie hørte også den anstrengelse, han gjorde for at lyde, som om det var ham der bestemte.

"Har du nogensinde afhørt børn, efter at de har mistet en forælder?" spurgte Porter.

"Én gang," sagde hun. "Efter et drive-by-skyderi. En elleveårig dreng."

"Jeg har også haft et par stykker- Der er ikke sjovt."

"Nej, det er ikke," var Mackenzie enig i.

"Godt, hør så her, vi skal stille to drenge spørgsmål om deres afdøde mor. Det der med hvor hun arbejdede er vi nødt til at komme ind på. Vi må håndtere det med fløjlshandsker.

Hun kogte. Han gjorde igen den der ting, hvor han talte ned til hende, som om hun var barn.

"Lad mig føre ordet. Du kan være den trøstende skulder, hvis de begynder at græde. Nelson siger, at søsteren også er der, men jeg kan ikke forestille mig, at hun er til meget trøst. Hun er sikkert lige så ødelagt som børnene."

Mackenzie mente faktisk ikke, at det var den bedste idé. Men hun vidste også, at når Porter og Nelson var involveret, skulle hun vælge sine kampe med omhu. Så hvis Porter ønskede at tage

ansvaret for at udspørge to sørgende børn om deres afdøde mor, så ville hun lade ham fortsætte hans underlige egotrip.

"Som du vil," sagde hun gennem sammenbidte tænder.

Det blev igen stille i bilen. Denne gang lod Porter radioen være skruet ned, de eneste lyde kom fra Mackenzies bladren i sagsakterne som hun sad med. Der var en større historie i de sider og dokumenter, som Nancy sendte. Mackenzie var sikker på det.

Hvis historien skulle fortælles, så var det nødvendigt, at alle karakterer blev afsløret. Og som situationen så ud lige nu, så gemte hovedkarakteren sig stadig i skyggerne.

Bilen satte farten ned, og Mackenzie kiggede op, netop som de drejede ned langs en rolig bebyggelse. Hun følte en velkendt rumlen i maven, og ønskede, at hun var alle andre steder end her.

De kom for at tale med en død kvindes børn.

KAPITEL 5

Mackenzie blev overrasket, da hun trådte ind i Hailey Lizbrooks lejlighed. Den svarede ikke til, hvad hun forventede. Der var ordentligt og ryddeligt, møbler stod pænt placeret og var støvet af. Indretningen passede til en kvinde, der gik meget op i det huslige, selv når det drejede sig om småting som kaffekrus med søde ordsprog, og grydelapper som hang på udsmykkede kroge på komfuret. Det var tydeligt, at hun holdt en fast kurs over for sine sønner, helt ned til detaljer som frisurer og pyjamas.

Det lignede meget den familie og det hjem, som hun selv drømte om. Mackenzie huskede fra dokumenterne, at drengene var 9 og 15. Den ældste hed Kevin, og den yngste hed Dalton. Da hun mødte dem, sås det tydeligt, at Dalton græd meget, hans blå øjne var omkranset af store, oppustede røde plamager.

Kevin virkede på den anden side mere vred end noget andet. Da de var kommet ind, og Porter tog føringen, viste det sig helt tydeligt, da Porter prøvede at tale til dem i en tone, der var en blanding af nedladende, og en børnehavelærer der prøver for hårdt. Mackenzie krympede sig, da Porter talte.

"Nu vil jeg gerne vide, om jeres mor havde nogen mandlige venner," sagde Porter.

Han stod midt i rummet, mens drengene sad i sofaen i stuen. Haileys søster Jennifer stod i det tilstødende køkken, og røg en cigaret ved komfuret med emhætten kørerende.

"Du mener ligesom en kæreste?" spurgte Dalton.

"Ja, det kan være en mandlig ven," sagde Porter. "Men jeg mener det ikke kun på den måde. Alle mænd som hun måske talte med mere end én gang. Selv en mand som postbuddet, eller en eller anden hos købmanden."

Begge drengene så på Porter, som om de forventede, at han ville udføre et magisk trick eller måske endda spontant gå op i flammer. Mackenzie gjorde det samme. Hun havde aldrig hørt ham bruge sådan en blød tone. Det var næsten sjovt at høre sådan en beroligende tone komme ud af munden på ham.

. "Nej, det tror jeg ikke," sagde Dalton.

"Nej," Kevin var enig. "Og hun har heller ikke en kæreste. Ikke en jeg kender til."

Mackenzie og Porter kiggede på Jennifer ved komfuret efter et svar. Den eneste reaktion de fik var et skuldertræk. Mackenzie var temmelig sikker på, Jennifer var i en form for chok. Det fik hende til at tænke på, om der var et andet familiemedlem, der ville tage sig af drengene et stykke tid, da Jennifer i øjeblikket bestemt ikke så ud til at egne sig som værge.

"Nå, hvad så med mennesker som du og din mor ikke kom så godt ud af det med?" spurgte Porter. "Har du nogensinde hørt hende skændtes med nogen?"

Dalton rystede kun på hovedet. Mackenzie kunne se, at barnet igen var tæt på at græde. Kevin rullede med øjnene, mens han kiggede direkte på Porter.

"Nej," sagde han. "Vi er ikke dumme. Vi ved, hvad du prøver

at spørge os om. Du ønsker at vide, om vi kan komme i tanke på nogen, der kan have dræbt mor. Er det ikke rigtigt?"

Porter så ud, som om han var blevet slået i maven. Han kiggede nervøst over til Mackenzie, men klarede at samle sig rimeligt hurtigt.

"Nå ja," sagde han. "Det er det, jeg mener. Men det lader ikke til, at I har nogle oplysninger."

"Tror du?" sagde Kevin.

Der opstod et anspændt øjeblik, hvor Mackenzie var sikker på, at Porter ville blive grov overfor drengen. Kevin kiggede på Porter med et smerteligt udtryk, næsten som om han udfordrede Porter til at blive vred.

"Godt," sagde Porter, "Jeg tror, at vi har forstyrret jer drenge længe nok. Tak for jeres tid."

"Vent lige lidt," sagde Mackenzie, indvendingen kom ud af munden, før hun nåede at tænke sig om.

Porter gav hende et blik, der kunne have smeltet en sten. Det var tydeligt, at han følte, de spildte deres tid ved at tale med de to sønderknuste sønner, især en 15-årig der helt klart havde problemer med autoriteter. Mackenzie affærdigede hans udtryk, og knælede ned i øjenhøjde foran Dalton.

"Hør her, tror du, at du kan gå ud i køkkenet til din moster et øjeblik?"

"Ja," sagde Dalton, stemmen var hæs og blød.

"Detektiv Porter, hvorfor går du ikke med ham?"

Igen var Porters blik på hende fyldt med had. Mackenzie

stirrede direkte tilbage på ham, ubøjeleg. Hun fandt sit stenansigt frem, og var besluttet på at stå fast denne ene gang. Hvis han ønskede at diskutere, ville hun tage det udenfor. Men det var tydeligt, at selv i en situation med to børn og en næsten katatonisk kvinde så ønskede han ikke at blive ydmyget.

"Selvfølgelig," sagde han endelig, mens han skar tænder.

Mackenzie ventede et øjeblik, til Porter og Dalton kom ud i køkkenet.

Så rejste hun sig igen op. Mackenzie vidste, at taktikken med at komme ned i øjenhøjde med et barn holdt op med at virke, når de var omkring 12 år.

Hun kiggede på Kevin. og så, at den trods som han viste Porter, stadig var der. Mackenzie havde intet imod teenagere, men hun vidste, at de ofte var vanskelige at arbejde med, især midt i tragiske begivenheder. Men hun så, hvordan Kevin reagerede på Porter, og fik en ide om, hvordan hun kom igennem til ham.

"Helt ærligt, Kevin," sagde hun. "Føler du, at vi dukker op alt for tidligt? Synes du, at vi er hensynsløse, når vi stiller spørgsmål, så hurtigt efter at du har fået besked om din mor?"

"På en måde," sagde han.

"Har du bare ikke lyst til at tale lige nu?"

"Nej, jeg har det fint med at tale," sagde Kevin. "Men den fyr er et røvhul."

Mackenzie vidste, det var hendes chance. Hun kunne vælge en professionel, formel tilgang, som hun normalt ville, eller

hun kunne benytte chancen til at etablere kontant med en vred teenager dreng. Hun vidste, at teenagere først og fremmest værdsatte ærlighed. De så gennem alt, når de var drevet af følelser.

"Du har ret," sagde hun. "Han er et røvhul."

Kevin stirrede tilbage på hende med store øjne. Hun chokerede ham. Det var klart, at han ikke forventede det svar

"Men det ændrer ikke på, at jeg nødt til at arbejde sammen med ham," tilføjede hun, med en stemme der indeholdt sympati og forståelse. "Det ændrer heller ikke på, at vi er her for at hjælpe jer. Vi ønsker at finde frem til den, der gjorde det her mod din mor. Vil du Ikke også det?"

Han var tavs i lang tid. Så nikkede han endelig tilbage,

"Tror du, at du kan tale med mig i stedet for?" spurgte Mackenzie. "Bare et par hurtige spørgsmål, og så skal vi nok forsvinde."

"Og hvem kommer så?" spurgte Kevin, på vagt.

"Helt ærligt?"

Kevin nikkede og hun så, at han var tæt på at græde. Hun spekulerede over, om han hele tiden holdt det tilbage, og forsøgt at være stærk for sin lillebror og sin moster.

"Altså, når vi kører herfra, så ringer vi til stationen med de oplysninger, som vi har fået. Derefter vil I få besøg af de sociale myndigheder, der skal sikre, at jeres moster Jennifer er egnet til at passe jer, mens de sidste ting kommer på plads omkring jeres mor."

"Hun er cool det meste af tiden," sagde Kevin, og kiggede over på Jennifer. "Men hun og mor var virkelig tætte. Som bedste venner."

"Søstre kan være sådan," sagde Mackenzie, uden at vide om det var sandt eller ej. "Men lige nu har jeg brug for, at du fokuserer på mine spørgsmål. Kan du klare det?"

"Jaah."

"Godt. Altså jeg hader at spørge dig om det her, men det er desværre nødvendigt. Ved du, hvad din mor arbejder med?"

Kevin nikkede, og kiggede ned i gulvet.

"Ja," sagde han. "Jeg ved ikke hvordan, men børnene på skolen vidste det også. En eller andens liderlige far har sikkert besøgt klubben, set hende, og genkendt hende fra skolearbejdet eller sådan noget. Det stinker. Jeg blev mobbet med det hele tiden."

Mackenzie havde svært ved at forestille sig den slags pine, men det fik hende til at respektere Hailey Lizbrook så meget mere. Det var helt klart, at hun strippede for penge om natten, men i løbet af dagen var hun tilsyneladende en mor, som var meget involveret i sine børn.

"Okay," sagde Mackenzie. "Når du kender til hendes job, så kan du også godt forestille dig, hvilken slags mænd der besøger sådan nogle steder, er det ikke rigtigt?"

Kevin nikkede, og Mackenzie så den første tåre glide ned hans venstre kind. Hun var lige ved at række ud og tage hans hånd for at trøste ham, men hun ønskede ikke at irritere ham.

"Jeg brug for, at du tænker over, om din mor nogensinde kom hjem, og var rigtig ked af det eller gal over noget. Jeg vil også gerne have, at du tænker over, om der er nogen mænd, der måske har... æh, mænd, der måske er kommet hjem sammen med hende. "

"Ingen kom nogensinde kom hjem sammen med hende," sagde han. "Og jeg har næsten aldrig set mor vred eller ked af noget. Den eneste gang jeg nogensinde har set hende gal, var da hun sidste år fik problemer med advokaterne."

"Advokater?" spurgte Mackenzie. "Ved du, hvorfor hun talte med advokater?"

"På en måde. Jeg ved, at der skete et eller andet på arbejdet en nat, og det fik hende til at kontakte nogle advokater. Jeg hørte lidt, da hun talte i telefonen. Jeg er temmelig sikker på, at hun talte med dem om et tilhold."

"Og du tror, at det har noget at gøre med det sted, hvor hun arbejdede?"

"Jeg ved det ikke med sikkerhed," sagde Kevin. Det virkede, som om han kvikkede lidt op, da han fandt ud af, at han vidste noget, der var en hjælp. "Men det tror jeg."

"Det er en kæmpe hjælp Kevin," sagde Mackenzie. "Er der andet, som du kan komme i tanke om?"

Han rystede langsomt på hovedet, og kiggede så undersøgende ind i Mackenzies øjne. Han forsøgte at blive ved med at være stærk, men der var så meget sorg i drengens øjne, at Mackenzie ikke forstod, hvorfor han endnu ikke var brudt sammen.

"Mor skammede sig over det, du ved?" sagde Kevin. "Hun arbejdede lidt hjemmefra i dagtimerne. Hun var en slags teknisk skribent, lavede hjemmesider og den slags. Men jeg tror ikke, at hun tjente mange penge. Hun gjorde den anden ting for at tjene flere penge, fordi vores far... Nå, ja han skred for længe tid. Han sender aldrig penge mere. Så mor... hun var nødt til at tage det andet job. Hun gjorde det for mig og Dalton og..."

"Det ved jeg," sagde Mackenzie, og denne gang rakte hun ud efter ham. Hun lagde sin hånd på hans skulder, og han virkede taknemmelig. Hun mærkede også, at han virkelig ønskede at græde, men sikkert ikke ville tillade sig at gøre det foran fremmede.

"Detektiv Porter," sagde Mackenzie, han dukkede op fra køkkenet, og stirrede på hende. "Har du flere spørgsmål?" Hun rystede subtilt på hovedet, da hun spurgte om det, i håb om at han ville fange det.

"Nej, jeg tror vi er færdige her," sagde Porter.

"Okay drenge," sagde Mackenzie. "vi takker, fordi I ville tale med os."

"Ja, tak," sagde Porter, og sluttede sig til Mackenzie i stuen. "Jennifer, du har mit nummer, hvis du kan komme i tanke om noget, der kan hjælpe os, så ring endelig. Selv den mindste detalje kan vise sig at være værdifuld."

Jennifer nikkede, og kvækkede et hæst, "Tak."

Mackenzie og Porter forlod dem, gik ned af en række trætrin og ind på den tilhørende parkeringsplads. Da de var i sikker

afstand fra lejligheden, formindskede Mackenzie afstanden mellem dem. Hun fornemmede en enorm vrede strømme fra ham som varme, men hun ignorerede det.

"Jeg fik et spor," sagde hun. "Kevin siger, at moderen sidste år forsøgte at få et tilhold mod nogen på arbejdet. Han sagde, at det var den eneste gang, han nogensinde så hende synligt gal eller ophidset over noget."

"Godt," sagde Porter. "Om ikke andet kom der noget godt kom ud af, at du modarbejdede mig."

"Jeg modarbejdede dig ikke," sagde Mackenzie. "Jeg så bare en chance falde til jorden mellem dig og den ældste søn, så jeg trådte til for at samle den op."

"Sludder," sagde Porter. "Du fik mig til at se ringere og svagere ud foran børnene og deres moster."

"Det er ikke rigtigt," sagde Mackenzie. "Og selv hvis det var sandt, betyder det så noget? Du talte til børnene, som om de var idioter, der dårligt forstod engelske."

"Dine handlinger var et tydeligt tegn på manglende respekt," sagde Porter. "Lad mig minde dig om, at jeg har været i dette job længere, end du har eksisteret. Hvis jeg får brug for, at du træder til, og hjælper mig, så skal jeg sgu nok fortælle dig det."

"Du afsluttede det, Porter," svarede hun. "Det var overstået, kan du ikke huske det? Der var ikke noget tilbage, som jeg kunne underminere. Du var ude af døren. Det var din beslutning. Og det var den forkerte beslutning."

De nåede bilen, og idet Porter låste den op, kiggede han hen

over taget på Mackenzie med et flammende blik.

"Når vi kommer tilbage til stationen, har jeg tænkt mig gå ind til Nelson og anmode om at blive overflyttet. Jeg er færdig med din manglende respekt."

"Mangel på respekt," sagde Mackenzie, mens hun rystede på hovedet. "Du ved ikke engang, ved hvad ordet betyder. Hvorfor starter du ikke med at se nærmere på, hvordan du behandler mig."

Porter udstødte et rystet suk, og satte sig ind i bilen uden at sige noget. Fast besluttet på ikke at lade Porters anspændte humør gå hende på, satte Mackenzie sig også ind. Hun kiggede tilbage mod lejligheden, og spekulerede på, om Kevin nu tillod sig selv at græde. I den store virkelighed var den uenighed, der eksisterede mellem hende og Porter, ærlig talt ikke vigtig.

"Ringer du det ind?" spurgte Porter, helt klart møg irriteret over, at han var blevet overgået.

"Ja," sagde hun, og tog sin telefon op. Da hun fandt Nelsons nummer frem, var det svært at nægte, at en snigende følelse af tilfredshed opstod i hende. Et tilhold udstedt for et år siden, og nu var Hailey Lizbrook død.

Vi har ham, den djævel, tænkte hun.

Men var det svært ikke at spekulere over, om det virkelig var så let at opklare sagen.

KAPITEL 6

Mackenzie kom først hjem klokken kvart i elleve om aftenen, totalt udkørt. Dagen havde været lang og udmattende, men hun var klar over, at hun ikke var i stand til at sove lige med det samme. Hendes hjerne var alt for fokuseret på det spor, som Kevin Lizbrook gav hende. Da hun ringede til Nelson med oplysningen, lovede han hende, at få nogen til at kontakte til stripklubben, og finde frem til det advokatfirma, der hjalp Hailey Lizbrook med at få et tilhold.

Tankerne kørte rundt i hundredvis af forskellige retninger, Mackenzie satte noget musik på, greb en øl fra køleskabet, og tog sig et bad. Normalt var hun ikke specielt glad for karbade, men i aften var alle muskler i kroppen anspændte. Mens karret blev fyldt med vand, gik hun gennem huset, og ryddede op. Zack havde åbenbart igen ventet med at gå på arbejde indtil sidste øjeblik.

Zack og hende var flyttet sammen for lidt over et år siden, og de forsøgte at tage alle tænkelige skridt i deres forhold, som længst muligt kunne forhindrede et ægteskab. Mackenzie følte, at hun var klar til at blive gift, men Zack virkede rædselsslagen ved tanken. De havde nu været sammen i tre år, og mens de to første af årene var fantastiske, byggede den sidste del af deres forhold på monotoni, og Zacks frygt for at blive alene, og for at blive gift. Hvis han kunne blive et sted midt i mellem, med

Mackenzie som sin stødpude, så var han glad.

Men da hun fjernede to brugte tallerkener fra sofabordet, og trådte hen over en Xbox disc på gulvet, spekulerede Mackenzie på, om hun måske var færdig med at agere stødpude. Faktisk var hun ikke engang sikker på, at hun vil gifte sig med Zack, hvis han spurgte hende i morgen. Hun kendte ham alt for godt. Hun så et klart billede af, hvordan det blev, hvis hun giftede sig med ham, og helt ærligt, det så ikke alt for lovende ud.

Hun sad fast i et stagneret forhold, med en partner der ikke værdsatte hende. Hun indså, at hun på samme måde sad fast i et arbejde, med kollegaer der heller ikke værdsatte hende. Hele hendes liv føltes fastlåst. Hun vidste, at det var nødvendigt at ændre på noget, men det virkede for skræmmende for hende. Og i betragtning af hvor udmattet hun følte sig, så havde hun simpelthen ikke energi til det.

Mackenzie trak sig tilbage til badeværelset, og lukkede for vandet. Bølger af damp rullede fra toppen af vandet, som om de inviterede hende. Hun klædte sig af, betragtede sig selv i spejlet, og blev endnu mere klar over, at hun spildte otte år af sit liv med en mand, der ikke inderligt ønskede at forpligte sig til at tilbringe livet sammen med hende. Hun mente, at hun var attraktiv på en enkel måde. Hendes ansigt var pænt, (måske lidt mere når håret var sat op i en hestehale) og kroppen var stærk, men måske lidt tynd og muskuløs. Maven var flad og hård, så meget at Zack ind i mellem spøjte med, at hendes mavemuskler var en smule skræmmende.

Hun gled ned i badekarret, øllen stod ved siden af hende på et lille bord til håndklæder. Hun tog en dyb udånding, og lod det varme vand gøre sit arbejde. Hun lukkede øjnene, og slappede af så godt som hun formåede, men billedet af Kevin Lizbrooks øjne vendte hele tiden tilbage. Den store sorg i dem var næsten ubærligt, og den mindede om en smerte, som Mackenzie engang selv kendte, men som hun nu gemte væk langt inde i sit hjerte.

Hun lukkede øjnene, og døsede, billedet blev ved med at besøge hende. Hun følte en håndgribelig tilstedeværelse, som om Hailey Lizbrook lige nu var i rummet sammen med hende, og insisterede på, at hun opklarede mordet på hende.

En time senere kom Zack hjem direkte fra et tolvtimers skift på en lokal tekstilfabrik. Hver gang Mackenzie lugtede snavs, sved, og fedt på ham, mindede det hende om, hvor små ambitioner der efterhånden var tilbage i Zack. Mackenzie så ingen problemer med arbejdet i sig selv. Det var et respektabelt job, skabt til mænd, der var skabt til hårdt arbejde og engagement. Men Zack havde en bachelorgrad, han planlagde at bruge til at få en plads i et masterprogram for til at blive lærer. Planen var endt for fem år siden, lige siden havde han siddet fast i rollen som skifteholdsleder på tekstilfabrikken.

Mackenzie var på sin anden øl, da han kom ind, hun sad i sengen, og læste en bog. Hun planlagde at forsøge at falde i søvn omkring klokken tre, og få fem timers god søvn inden hun tog afsted på arbejdet klokken ni næste morgen. Hun havde aldrig haft brug for meget søvn, og fandt ud af, at de nætter hvor hun

sov mere end seks timer, var hun sløv og ved siden af sig selv den næste dag.

Zack kom ind i værelset i hans snavsede arbejdstøj. Han sparkede skoene af ved siden af sengen, idet han kiggede på hende. Hun var iført en tank top og et par cykelshorts.

"Hej, baby," sagde han, og betragtede hende. "Sikke noget dejligt noget at komme hjem til." "Hvordan var din dag?" spurgte hun, og så knap nok op fra sin bog.

"Den var okay," sagde han. "Men så kom jeg hjem fandt dig se sådan ud, og den blev straks meget bedre." Med de ord kravlede han op på sengen og direkte hen mod hende. Hans hånd rakte ud efter hendes ansigt, idet han drejede sig for at få et kys.

Hun slap bogen, og trak sig væk på samme tid. "Zack, er du blevet tosset?" spurgte hun.

"Hvad?" sagde han, helt forvirret.

"Du er enormt beskidt. Og ikke nok med at jeg taget et bad, men du smører snavs og fedt og Gud ved hvad ellers på sengetøjet."

"Ah for pokker," sagde Zack irriteret. Han rullede målrettet hen over så meget af sengetøjet, som muligt, og steg ud af sengen. "Hvorfor er du så pernitten?"

"Jeg er ikke pernitten," sagde hun. "Jeg foretrækker bare ikke at leve i en grisesti. Forresten, tak fordi du ryddede op efter dig selv, inden du gik på arbejde."

"Åh, det er dejligt at være hjemme," vrængede Zack, gik ud på badeværelset, og lukkede døren bag sig.

Mackenzie sukkede, og sank resten af sin øl. Hun kiggede derefter ud over værelset, hvor Zacks beskidte arbejdsstøvler stadig lå på gulvet, og hvor de ville ligge, indtil han tog dem på næste dag. Hun vidste også, at når hun stod op næste morgen, og gik ud på badeværelset for at gøre sig klar, så lå hans snavsede tøj i en bunke på gulvet

Til helvede med det, tænkte hun, og vendte tilbage til sin bog. Hun læste kun et par sider, mens hun lyttede til vandet fra Zacks brusebad. Så lagde hun bogen til side, og gik tilbage ind i stuen. Hun tog sin taske, bar den med ind i soveværelset, og fandt de nyeste sagsakter frem om Lizbrook mordet, som hun hentede på stationen, inden hun tog hjem. Uanset hvor meget hun ønskede at hvile sig, selv bare nogle få timer, så kunne hun ikke.

Hun kiggede dokumenterne igennem, gravede efter detaljer som de måske overså. Da hun var sikker på, at alt var blevet undersøgt, så hun igen Kevins tårefyldte øjne, og det fik hende at prøve en gang til.

Mackenzie var så optaget af dokumenterne, at hun ikke lagde mærke til, at Zack kom ind i værelset. Han lugtede meget bedre nu, og med kun et håndklæde omkring taljen, så han også meget bedre ud.

"Jeg er ked af det med sengetøjet," sagde Zack næsten fraværende, idet han smed håndklædet, og tog et par af boksershorts på. "Jeg er ... Jeg ved det ikke... Jeg kan bare ikke huske, hvornår du sidste gang rent faktisk lagde mærke til mig."

"Du mener sex?" spurgte hun. Overrasket fandt hun ud af,

at hun faktisk havde lyst til sex. Det var måske lige hvad hun manglede, for at slappe af og falde i søvn.

"Ikke kun sex," sagde Zack. "Jeg mener enhver form for opmærksomhed. Jeg kommer hjem, og enten sover du allerede, eller også læser du i sagsmapper."

"Nå, men det er efter, at jeg har samlet alle dagens efterladenskaber op efter dig," sagde hun. "Du lever som en dreng, der venter på, at mor kommer, og gør rent efter ham. Så ja, nogle gange arbejder jeg, for at glemme hvor frustrerende du kan opføre dig."

"Så er vi tilbage igen?" spurgte han.

"Tilbage til hvad?"

"Tilbage til at du bruger dit arbejde som en måde at ignorere mig på."

"Jeg bruger det ikke til at ignorere dig på, Zack. Lige nu er jeg bare mere optaget af at finde ud af, hvem der brutalt dræbte en mor til to drenge, end at sikre du får den opmærksomhed, du mener, du har brug for."

"Lige præcis det der," sagde Zack, "er årsagen til, at jeg ikke har travlt med at blive gift. Du er allerede gift med dit arbejde."

Der var sådan cirka tusind kommentarer, hun kunne have slynget tilbage i hovedet på ham, men Mackenzie vidste, at det ikke gav mening. Hun vidste, at han på en måde havde ret. De fleste nætter fandt hun de sager, som hun tog med hjem, mere interessante end Zack. Hun elskede ham stadig, ingen tvivl om det, men der var ikke nyt ved ham, ingen udfordringer.

"Godnat," sagde han bittert, idet han kravlede i seng.

Hun kiggede på hans nøgne ryg, og spekulerede på, om det på en eller anden måde var hendes ansvar at give ham opmærksomhed. Ville det gøre hende til en god kæreste? Ville det gøre hende til en bedre investering for en mand, der var så bange for ægteskabet?

Tanken om sex var nu en glemt impuls, og Mackenzie trak simpelthen på skuldrene, og fordybede sig igen i rapporterne. Hvis hendes personlige liv var nødt til at træde i baggrunden, så måtte det være sådan. Dette liv, livet inde i sagen, føltes alligevel mere virkeligt for hende.

*

Mackenzie gik ind i forældrenes soveværelse, og inden hun nåede over dørtærsklen, lugtede hun noget, der fik hendes syvårige mave til at krampe sammen. Det var en fremmed slags lugt, der mindede hende om indersiden af sparegrisen, en lugt ligesom kobberpenge.

Hun trådte ind i værelset, og så benenden af sengen, en seng hvor hendes mor ikke havde sovet i et år eller der omkring, en seng der så alt for stor ud til hendes far.

Hun fik øje på ham. Som han lå der, med benene dinglende ud over siden af sengen, og armene der var spredt ud, som om han prøvede at flyve. Der var blod overalt. På sengen, på væggen, selv i loftet. Hans hoved var drejet til højre, han kiggede væk fra hende.

Hun vidste med det samme, at han var død.

Hun gik hen imod ham, hendes nøgne fødder plaskede ned i en pøl af blod, hun ønskede ikke at komme tættere på, men var nødt til det.

"Far," hviskede hun allerede grådfyldt.

Hun rakte forskrækket ud, men blev magnetisk tiltrukket.

Pludselig vendte han sig, og stirrede på hende, stadig død.

Mackenzie skreg.

Mackenzie åbnede øjnene, og kiggede rundt i værelset med et forvirret blik. Rapporterne lå spredt ud i over hendes ben. Zack sov ved siden af hende, stadig med ryggen vendt mod hende. Hun tog en dyb indånding, tørrede sveden af sin pande. Det var bare en drøm.

Og så hørte hun det knage.

Mackenzie stivnede. Hun kiggede hen mod soveværelsesdøren, og kom langsomt ud af sengen. Hun havde hørt det løse gulvbræt i stuen knirke, en lyd som hun altid kun hørte, når nogen gik rundt i stuen. Okay, hun sov, og vågnede midt i et mareridt, men hun havde hørt det.

Det var da rigtigt, ikke?

Hun stod ud af sengen, og greb sin pistol fra toppen af kommoden, hvor den lå ved siden af hendes skilt og en lille pung. Hun fik stille sneget sig omkring dørkarmen og ud i gangen. Lyset fra gadelygterne blev filtreret gennem stuens rullegardiner, og afslørede et tomt værelse.

Hun trådte ind i stuen, og holdt pistolen i en offensiv position. Instinktet sagde, at der ikke var nogen derinde, men hun følte

sig stadig rystet. Hun vidste, at hun havde hørt det knirkende gulvbræt. Hun gik hen til det område af stuen lige foran sofabordet, og hørte det knirke.

Billedet af Hailey Lizbrook kom ud af ingenting og krydsede tankerne. Hun så flængerne på kvindens ryg og aftrykket på jorden. Hun gøs. kiggede stumt ned på pistolen i hænderne, og forsøgte at huske, hvornår en sag sidst påvirkede hende så voldsomt. Hvad pokker tænkte hun på? At morderen var her i hendes stue, i gang med at snige sig ind på hende?

Irriteret vandrede Mackenzie tilbage til soveværelset. Hun lagde roligt pistolen tilbage på kommoden, og gik over til sin egen side af sengen.

Hun følte sig stadig lidt opskræmt, og resterne af drømmen flaksende fortsat rundt i hovedet, da Mackenzie lagde ned. Hun lukkede øjnene, og prøvede at falde i søvn igen.

Men hun vidste, at det ville blive svært. Hun vidste, at hun var plaget både af de levende og af de døde.

KAPITEL 7

Mackenzie kunne ikke huske, hvornår stationen sidst var så kaotisk. Den første ting hun så, da hun gik gennem fordøren, var Nancy der kom farende ned ad gangen til en eller andens kontor. Hun havde aldrig set Nancy bevæge sig så hurtigt, og ansigterne på alle de betjente, som hun passerede på sin vej til mødelokalet, lyste af ivrighed.

Det så ud til at blive en begivenhedsrig morgen. Der var en spænding i luften, der mindede hende om atmosfæren lige før en grim sommerstorm.

Hun følte selv lidt af den spænding, inden hun forlod sit hus. Hun fik det første opkald klokken halv otte, der informerede hende om, at de rykkede på hendes spor inden for få timer. Mens hun sov, havde sporet som hun trak ud af Kevin, tilsyneladende vist sig at virke meget lovende. En arrestordre blev udfærdiget, og en plan blev iværksat. Én ting var dog allerede fastlagt, Nelson ønskede, at det var Porter og hende, som hentede den mistænkte.

De ti minutter hun tilbragte på stationen, var som en hvirvelvind. Mens hun hældte en kop kaffe op, gædede Nelson ordrer til alle, mens Porter alvorligt sad på en stol ved bordet. Porter lignede et surmulende barn, der søgte efter al den opmærksomhed, han kunne få. Hun vidste, at det gik ham på, at sporet kom fra en dreng, som Mackenzie havde talt med, en dreng som han var klar til at afskrive som betydning for

efterforskningen.

Mackenzie og Porter kørte forrest, to andre biler var med for at hjælpe dem, hvis det blev nødvendigt. Det var fjerde gang i sin karriere, at hun fik til opgave at hente en mistænkt, og adrenalinsuset var altid det samme. Trods den bølge af energi der løb igennem hende, forblev Mackenzie rolig og fattet. Hun gik ud af mødelokalet med selvsikkerhed og styrke, og fik følelsen af, at nu var det hendes sag, uanset hvor meget Porter ønskede den.

På vej ud nærmede Nelson sig, og tog hende blidt i armen. "White, lad mig lige tale med dig et øjeblik, ok?"

Han trak hende til side, og førte hende ind i kopirummet, før hun nåede at svare. Han kiggede konspiratorisk rundt, for at sikre at ingen hørte dem. Da han så, at ingen lyttede med, kiggede han på hende på en måde, der fik hende spekulere på, om hun havde gjort noget forkert.

"Ser du" sagde Nelson, "Porter kom ind til mig i går aftes, og bad om at blive forflyttet. Jeg afslog det uden diskussion, og fortalte ham også, at han var dum, hvis han slap en sag som den her. Ved du, hvorfor han ønsker at blive forflyttet?"

"Han mener, at jeg trådte på hans tær i aftes," sagde Mackenzie. "Men det var tydeligt, at børnene var ikke reagerede på ham, og at han ikke prøvede stærkt nok på at trænge igennem til dem."

"Åh, du behøver ikke at forklare det til mig," sagde Nelson. "Jeg synes, du gjorde et pokkers godt stykke arbejde med at ældste barn. Drengen fortalte endda nogle af de fyre, der

dukkede op, blandt andet fra socialmyndighederne, at han virkelig syntes godt om dig. Jeg vil bare fortælle dig, at Porter er fornærmet i dag. Hvis han giver dig nogen problemer, så sig det til mig. Men det tror jeg nu ikke han gør. Selvom han ikke er stor fan af dig, fortalte han mig, at han respekterer dig allerhelvedes meget. Men der bliver mellem dig og mig. Forstår du det?"

"Ja, sir," sagde Mackenzie, overrasket over den pludselige støtte og opmuntring.

"Alt i orden," sagde Nelson, og klappede hende let på ryggen. "Se at komme afsted og få hentet den fyr."

Omgående satte Mackenzie kursen mod parkeringspladsen, hvor Porter allerede sad bag rattet i deres bil. Han gav hende et, hvad fanden tog så lang tid blik, idet hun skyndte sig hen til bilen. I samme øjeblik hun var inde, kørte Porter ud fra parkeringspladsen, selvom Mackenzie ikke helt fik lukket døren.

"Jeg regner med, at du i morges fik den komplette rapport på vores mistænkte?" spurgte Porter, idet han trak ud på motorvejen. To biler med Nelson og fire andre betjente kørte bag efter dem, som backup hvis det blev nødvendigt.

"Det gjorde jeg," sagde Mackenzie. "Clive Traylor, 41 år, registreret seksualforbryder. Har tilbragt seks måneder i fængsel for et overfald i 2006 på en kvinde. Han arbejder i øjeblikket på et lokalt apotek, men han laver også noget træarbejde i et lille skur på sin ejendom."

"Åh, så må du have overset det sidste notat, som Nancy sendte," sagde Porter.

"Gjorde jeg?" spurgte hun. "Hvad mangler jeg?"

"Skiderikken har flere udskårne træpæle bag sit skur. Informationer viser, at de er nogenlunde samme størrelse, som den vi fandt ude i majsmarken."

Mackenzie rullede igennem e-mail på sin telefon, og så at Nancy havde sendt et notat for mindre end ti minutter siden.

"Det lyder som vores mand," sagde hun.

"Helt sikkert," sagde Porter. Han talte som en robot, der var programmeret til at sige bestemte ting. Han så ikke på hende en eneste gang. Det var tydeligt, at han var sur, men det var okay med Mackenzie. Så længe han brugte vreden og beslutsomheden til at anholde den mistænkte, så ville hun ikke bekymre om det.

"Jeg vil gå videre og sparke elefanten ud af bilen," sagde Porter. "Jeg blev skide sur, da du tog over i går aftes. Men jeg lyver, hvis jeg siger, at du ikke udførte et eller andet mirakel med den knægt. Du er skarpere, end jeg giver dig kredit for, det vil jeg indrømme. Men din manglende respekt..."

Han gik i stå, som om han ikke var sikker på, hvordan han skulle afslutte sætningen. Mackenzie svarede ikke. Hun kiggede bare frem, og forsøgte at sluge, at hun inden for de sidste 15 minutter modtog noget, der næsten var komplimenter, fra to meget usandsynlige kilder.

Pludselig følte hun, at det blev en rigtig god dag. Forhåbentlig havde de ved dagens afslutning fanget den mand, der var ansvarlig Hailey Lizbrooks død, og måske for flere andre uopklarede mord gennem de sidste tyve år. Hvis der var

belønningen, så kunne hun helt sikkert leve med Porters vrantne humør.

*

Mackenzie kiggede ud, og blev deprimeret, da hun så omgivelserne forandre sig for øjnene af hende, da Porter kørte ind i de mere forfaldne forstæder til Omaha. Velhavende kvarterer skiftede til lavpris lejlighedskomplekser, som derefter falmede væk til et forhutlede nabolag.

Snart nåede de Clive Traylor's kvarter, der bestod af lavindkomst huse placeret på ofte visne græsplæner, punkteret langs gaden med skæve postkasser. Række efter række af huse. Det virkede endeløst, og hver eneste så mindre velholdt ud end det forrige. Hun vidste ikke, hvad der var mest deprimerende. Den forsømte forfatning, eller den bedøvende monotoni.

Clives vej var stille, da de drejede ned mod den, Mackenzie følte det velkendte adrenalinsus. Hun sad instinktivt, og gjorde sig klar til at konfrontere en morder.

Ifølge overvågningsteamet som holdt øje med huset siden klokken tre i nat, så var Traylor stadig hjemme. Han skulle ikke møde på arbejdet før klokken et i eftermiddag.

Porter satte farten ned, da han kørte længere op ad gaden, og parkerede direkte foran Traylor's hus. For første gang den morgen kiggede han derefter på Mackenzie. Han så lidt nervøs ud. Hun indså, at hun sikkert så ligesådan ud. Og på trods af deres forskelle så ville Mackenzie stadig føle sig sikker, hvis hun gik kom i potentiel fare sammen med ham. Sexistisk hård banan

eller ej, manden havde en lang karriere bag sig, og vidste det meste af tiden, hvad han lavede.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.